

“Zum Himmelchen “

Zouden we gaan? Hoe lagen de pistes erbij? Was het er bewolkt en ijskoud? Om 10 uur hakten we de knoop door. Ik zou de Lange om 11.30 uur oppikken bij hem thuis. En dan op weg naar het witte goud van onze Oostkantons, om hopelijk te genieten van een heerlijke langlaufnamiddag.

Je mag nu toch wel stellen dat wij twee heel wat langlaufervaring hebben opgedaan en op dit gebied van vele markten thuis zijn: Xoffraix, Baugnez, Butgenbach, Rocherath, Losheimergraben, Elsenbornwe kennen de pistes tot in de kleinste details, maar te Weywertz waren we nog niet geweest. Een serieus gat in onze Belgische skicultuur dus. Waarom Weywertz? Omdat de betreffende website vandaag deze plaats had aangeduid als meest geschikte om op de latten te staan. De loipen waren getrokken en de sneeuwkwiteit was uitstekend. Zo stond het er toch geschreven. Afwachten toch of het zo wel was.

De reis, 115 km lang, verliep vlekkeloos. In de warme auto werd er zoals naar gewoonte gebabbeld over koetjes en kalfjes en werden de laatste Landense nieuwtjes besproken. Zo vernam ik van Boeikes dat 7 van de 10 opvoeders bij hem op het werk gescheiden zijn. Er staan Patricia dus nog mooie tijden te wachten? Geduld meisje! Toen we in Weywertz zelf de hoofdweg verlieten en op een godverlaten weggetje richting “Zum Himmelchen” (zo heette het clubhuis) reden zei ik tegen Boeikes. Hier komen we geen kat tegen. Mijn woorden waren nog niet koud of na de volgende bocht passeerde ons een camionnette geen gewone camionnette ... één van Kaspers nota bene. Was daar waarschijnlijk vlug een chauffageketel gaan kuisen...

Toen we de parking van het clubhuis opreden stelden we vast dat we toch niet helemaal alleen waren. Er stonden zelfs drie auto's . We werden vriendelijk ontvangen door de eigenaar. Naar gewoonte eerst een boeke eten en een tas koffie drinken alvorens ons materiaal boven te halen. Het is duidelijk dat Alain en ik een latrelatie hebben, een skilatrelatie natuurlijk. Want de hoeveelste keer dit ritueel zich al afspeelde is niet meer bij te houden.

Toen we op de latten stonden en op de eerste loipen gleden wisten we het. Het zou een prachtige namiddag worden. Geen wind, uitstekende sneeuwkwiteit en niet te koud. Op weg dus voor een tocht van 8 km.

“Een maagdelijk wit, uitgestrekt sneeuwlandschap, in de verte af en toe onderbroken door een uitstekende kerktoeren. “

“Kale bomen, door het vriesweer omgetoverd tot echte juweeltjes met schitterende diamantjes.”

“Bossen van groene statige dennen bedekt met een dikke sneeuwvacht.”

Geen mens te bespeuren, of toch ... een verliefd koppeltje. Hij een stuk ouder en fotograferend wanneer zij, een stuk jonger, skiënd van een heuvel daalde. Waarop Boeikes opmerkte : “Hij gaat problemen hebben om haar te volgen.”

Enkele pittige afdalingen zorgen voor de nodige ambiance. Het blijft verwonderlijk dat mensen deze plekken niet ontdekken. De 8 km zitten er op en daar we nog tijd hebben besluiten we er nog vier bij te doen. Sterke mannen zijn we toch! Gelukkig doen we de ronde er nog bij, want na kilometerpaal 1,7 vinden we de verloren zakdoek van de Lange terug. Witte pillen in witte sneeuw zie je spijtig genoeg niet liggen. Voor dat we het beseffen zijn we terug “Zum Himmelchen”. Ik verzeker U, deze chalet met omgeving heeft zijn naam niet gestolen. Een echte hemel is het daar in Weywertz zeker als je kan eindigen met een blonde leffe.

Bert Decat 12/12/2008